

Meddelelser.

DANSK KRIMINOLOGISK SELSKAB

afholdt generalforsamling og møde den 24. marts 1954.

Formanden omtalte i sin beretning de 5 møder, der har været afholdt i det forløbne år, og oplyste, at medlemstallet er 340.

Regnskabet blev fremlagt og godkendt.

Bestyrelsen (Buhl, formand, Hurwitz, Tetens, Stürup, Christiansen og Kirchheiner) samt revisoren, Lucas, genvalgtes.

Herefter indledte lektor ved Københavns Universitet, mag. art. *Karl O. Christiansen* „Om resocialisering af korttidsstraffede“.

Indlederen gennemgik hovedpunkterne af den undersøgelse af de korttidsstraffede, som på foranledning af justitsministeriets straffuldbyrdelsesudvalg er blevet foretaget på Vestre Fængsel. Undersøgelsen omfatter 126 tilfældigt udvalgte arresthusfanger og er foretaget af et team, bestående af indlederen, en psykolog og 2 forsorgssekretærer. Man har ønsket dels at undersøge kriminalitetens årsager, dels at foretage en kritisk vurdering af, om andre kriminalrettlige forholdsregler tidligere måtte have været indiceret, og endelig at undersøge muligheden for gennem en forsorgsmæssig behandling at resocialisere de undersøgte under hensyntagen til de eksisterende behandlingsmuligheder.

Ved en grundig gennemgang af materialet har man søgt i hvert enkelt tilfælde at foretage et forhåndsskøn over chancerne for at føre fangen tilbage til en kriminalitetsfri og socialt tilfredsstillende tilværelse. Skønnet baseredes på følgende faktorer: 1) afsoningens følger, 2) recidivsandsynligheden, 3) kriminalitetens årsager, 4) de eksisterende behandlingsmuligheder og 5) fangens subjektive (det af ham selv oplevede) behandlingsbehov.

Materialet kunne herefter opdeles i 4 grupper: 1) tilfælde, hvor der hverken objektivt eller subjektivt var behov for et resocialiseringsarbejde (ialt 18 fanger), 2) tilfælde, hvor et resocialiseringsarbejde var nødvendigt og gennemførligt (ialt 51 fanger), 3) tilfælde, hvor resocialisering var påkrævet, men næppe gennemførlig (ialt 35 fanger), samt 4) en gruppe på 22 fanger, som ikke kunne klassificeres.

Overfor gruppe 2) iværksattes efter løsladelsen et forsorgsarbejde på frivilligt grundlag, dog således at enkelte fanger ekstraordinært blev benådet bl. a. på vilkår af antabuskur. Man har formået at bevare kontakten med 40 % af materialet, og indtil nu er 5 fanger recidiveret.

Efter en foretaget beregning skulle 64 af de 126 undersøgte fanger recidivere indenfor en femårs periode. For at efterforske resultaterne af det påbegyndte resocialiseringsarbejde har man udvalgt en kontrolgruppe bestående af 126 korttidsstraffede, overfor hvem der intet forsorgsarbejde er iværksat.

I den efterfølgende diskussion deltog statsadvokat Kirchheiner, overlæge Stürup, driftchef Aude-Hansen, afdelingsinspektør Worsaae Petersen og fængselspsykolog Karen Berntsen.

Ved mødet den 26. april indledte professor, dr. med. *Erik Strömngren*, overlæge, dr. med. *Georg K. Stürup* og vicedirektør *A. Hye-Knudsen* om „*Voldshandlinger, begået af personer, som har været indlagt på psykiatrisk institution, prøveløsladt eller benådet*“.

Debatten tog sigte på en saglig vurdering af den i dagspressen i den senere tid fremsatte kritik mod myndighederne for udskrivning eller løsladelse af personer, som derefter viser sig at være farlige for retssikkerheden.

Strömngren udtalte, at der for så vidt angår de personer, der er anbragt på sindssygehospital i henhold til dom, ikke er nævneværdig risiko for fejlbedømmelse, da disse patienter er undersøgt så grundigt som gørligt. Med hensyn til de øvrige på sindssygehospital indlagte måtte man tage i betragtning, at der årligt indlægges 15—20.000 patienter, og at en gennemgribende undersøgelse ikke altid er tids- og personalemæssigt gennemførlig. *Strömngren* fremhævede bl. a., at der hos alle schizofrene (hvoraf hospitalerne rummer ca. 5000) er et faremoment, men mange må alligevel udskrives; det sker dog altid kun efter en nøje observation. Da udskrivningen beror på et lægeligt skøn, er der altid mulighed for en fejlbedømmelse, men der udvises stor — efter *Strömngrens* mening måske for stor — forsigtighed. Det er endnu ikke muligt for psykiatrien at påvise latente faremuligheder, hverken gennem tests eller narcoanalyse, men hvor farligheden har manifesteret sig, kan man formentlig i visse tilfælde reducere recidivrisikoen ved foretagelse af leucotomi, som synes at have en pacificerende virkning.

Stürup oplyste, at der blandt 400 genindsatte psykopatforvarede havde været 3 alvorlige tilfælde, hvor prøveløsladte havde begået drab eller drabsforsøg; heraf havde de 2 været rettet mod kæresten, og i begge disse tilfælde var gerningsmanden kastreret inden løsladelsen. Også *Stürup* fremhævede de udpræget schizoide naturer og udtalte, at man overfor disse var meget tilbageholdende med at anbefale kastration, da dette indgreb muligvis har en vis andel i handlingsforløbet ved nogle voldsrecidiver (en art skuffelsesreaktion).

*Hye-Knudsen**) oplyste, at af 72 drabsmænd, som er løsladt efter 1942, har kun 3 gjort sig skyldig i alvorligere recidiv, medens 10 har begået mindre forbrydelser.

Indlederne gennemgik ialt 9 tilfælde, som alle havde været fremhævet i dagspressen, og konkluderede i, at det i samtlige tilfælde havde været umuligt at forudse, hvad der senere skete, og at udskrivningen respektive løsladelsen havde været forsvarlig på det dengang foreliggende grundlag.

I den efterfølgende diskussion deltog professor *Hurwitz* og overlæge *Max Schmidt*.

*) Foredraget gengives ovenfor s. 115.

Ved mødet den 20. maj fortalte fængselsinspektør, dr. *Lloyd W. McCorkle*, State Prison of Trenton, New Jersey, om „*Mine erfaringer med fangebehandling, specielt med hensyn til gruppeterapi i fængslerne*“, idet han redegjorde for det interessante High Field Experiment.

Efter et par års planlægning indrettedes i 1950 i Charles Lindbergs tidligere landsted „High Field“ en institution, baseret på gruppeterapeutisk behandling, for en snes 16—18-årige mandlige lovovertrædere, som normalt ville være blevet dømt til fængsel (reformatory), men som fik chancen for en probation-afgørelse med vilkår om indtil 4 måneders ophold på „High Field“. Ved indrettelsen af hjemmet lagde man stor vægt på, at livsbetingelserne blev så identiske som muligt med de milieuforhold, hvorfra drengene kom. Alle drengene beskæftigedes om dagen udenfor hjemmet hos samme arbejdsgiver på normale arbejds-vilkår, blot således at de lønnedes med 50 cents om dagen + kost og logi.

Fem aftener om ugen holdtes gruppeterapi med drengene i 2 hold á halvanden time. Det var en frivillig sag, om drengene ville deltage i gruppeterapien, men det lå i luften, at „man måtte være godt tosset, hvis man ikke gik med“. Formålet med denne form for behandling var at skabe en sådan atmosfære, at den enkelte dreng fik lyst til at ændre sin adfærdsindstilling, at han kom til forståelse af, at hans reaktioner var inadækvate, således at han til sidst søgte at finde en anden måde at omgås andre mennesker.

I gruppeterapien analyserede man sine små og store oplevelser, drengenes aggressive tendenser blev lagt blot, og alle deres indbyrdes småstridigheder blev gennemdiskuteret. McCorkle beklagede, at tiden ikke tillod, at han her indlod sig på en udførligere gennemgang af gruppeterapiens teknik.

Hjemmets atmosfære var fri og demokratisk, det blev aldrig pålagt drengene at gøre noget, og der var ingen faste husordensregler. Det varede ikke længe, inden drengene oplagede, at et samfund ikke kan eksistere uden bestemte regler, og man overlod til drengene selv at udforme de regler, som viste sig at være nødvendige.

Drengene havde fri søn- og helligdage og kunne da forlade hjemmet, såfremt de ledsagedes af familie, ligesom der kunne bevilges en kort orlov. I nogle tilfælde var det et led i gruppeterapien, at gruppen traf bestemmelse om, hvorvidt og hvorlænge een af gruppen kunne få orlov.

McCorkle oplyste, at fra 1950—52 passerede 230 drenge gennem „High Field“. En del af disse, ialt 44, blev enten afvist som uegnede, bortgik, overførtes til sindssygehospitalet eller blev indlagt til observation på psykiatriske afdelinger. Af resten var indtil nu 14 % recidiveret, men recidivet faldt senere hos „High Field“-drene end i kontrolgruppen (reformatory-boys). Alt ialt måtte man foreløbig regne med 60—65 % gunstige resultater, hvilket er betydeligt bedre end resultaterne fra reformatory-klientellet.

McCorkle påpegede til slut, at det også var værd at lægge mærke til,

at når drengene forlod „High Field“, var de i det store og hele mindre mistænksomme, men samtidig mere bekymrede for fremtiden, fordi de havde lært at bedømme deres situation realistisk.

Efter foredraget besvarede McCorkle spørgsmål ex auditorio, bl. a. fra vicedirektør Hye-Knudsen, overlæge Stürup, dommer Sachs, inspektør Worm og direktør Tetens.

J. J.

SVENSKA KRIMINALISTFÖRENINGEN

höll den 7 maj 1954 årsmöte i Stockholm. De övriga nordiska kriminalistföreningarna representerades av statsadvokat *K. Kirchheiner*, Danmark, professorerna *Brynolf Honkasalo* och *Bruno A. Salmiala*, Finland, och ekspedisjonssjef *Johs. Halvorsen*, Norge. Förhandlingsämne var „Eftervården vid frigivning och utskrivning“ med inledningsanföranden av fångvårdsdirektören *Gunnar Rudstedt* och skyddskonsulenten *Börje Nyblom*.

I samband med årsmötet anordnades den 8 maj diskussion över ämnet „De mänskliga rättigheterna, straffprocessen och frihetsberövandet“ med professor *Ivar Agge*, docenten *Hilding Eek* och docenten *Gustaf Petrén* som inledare.

Vid årsmötet omvaldes till ordf. i föreningen överdirektören *Hardy Göransson* och till styrelseledamöter justitierådet *Nils Beckman*, prof. *Ivar Agge*, borgmästaren *Erik Bendz*, riksåklagaren *Maths Heuman*, hovrättsfiskalen *Carl Holmberg*, med lic. *Gustav Jonsson*, advokaten *Hugo Lindberg*, statsåklagaren *Gustaf Persson*, fångvårdsdirektören *Gunnar Rudstedt* och prof. *Ivar Strahl*. I stället för prof. *Folke Wetter*, som tillhört styrelsen sedan 1926 och nu undanbett sig omval, valdes hovrättsassessorn *Sten Rudholm* till styrelseledamot. Inom styrelsen har Beckman utsetts till v. ordf. och Holmberg till sekr.

C. H.

Litteratur.

Thomas Sigsgård: Psykologisk undersøgelse af mandlige landssvigere i Danmark under besættelsen. Udgivet af Direktoratet for Fængselsvæsenet. København 1954. 95 sider.

Fængselsdirektoratet har i tilslutning til den tidligere af lektor Karl O. Christiansen foretagne kriminologiske undersøgelse af danske landssvigere ladet foretage særlige psykiatriske og psykologiske undersøgelser af grupper af disse dömdte. För de psykiatriske konstateringer har reservelæge Gunnar Mortenson redegjort i nærværende tidsskrift 1953, s. 2 ff. Den psykologiske undersøgelse publiceres nu i det ovenfor nævnte skrift af skolepsykologen, magister *Thomas Sigsgård*.